

Позиція переселенців

Якщо ми тут – наш вибір очевидний

«Внучка, ну що там сьогодні, стріляли?» – зранку до моєї кімнати заходить бабуся.

Серце розривається, дивлячись на стареньку. Що їй сказати? Вона знає, що я днями і ночами стежу за ситуацією в рідній Авдіївці, невеликому місті, що в кількох кілометрах на півночі від Донецька і є однією з найбільш «гарячих» точок Донбасу.

«Дмитрівна, прошу тебе, не хвилюйся. Ти ж пам'ятаєш, що нам потрібно всім разом повернутися додому? Тож, хвилювання лише погано відіб'ється на твоєму здоров'ї. Ти ж сама вчила нас триматися, бо всі хвороби через нерви».

Чи не кожен день вже більше року одні й ті ж запитання. А відповідати що? Щовечора в Авдіївці починаються «феєрверки». Місто, що славиться на всю Європу найбільшим коксохімічним заводом, здригається від вибухів і захоплюється у плачі. Чи залишився там бодай один будинок без «прильотів»? Сумніваюся...

8 серпня 2015 року виповнився рік поневірянь нашої родини: бабуся, батька, матусі і, власне, мене з хлопцем і чотирирічною «подружкою» – той-тер'єром. Обставини склалися так, що довелося тікати зі своїх домівок.

Хто б що не казав, а на Донбасі справжня війна, а не АТО. Уявіть собі (хоча той, хто не відчув на собі, навряд зрозуміє), більше місяця життя у вологому і холодному підвалі. Картина, що дотепер перед очима – та, коли авіація наносила удари по Донецькому аеропорту. А так: відсутність світла, води, тепла, зв'язку, мінометні обстріли, ракети з «Градів», що проносяться над головами. Жакливі вибухи, після яких тремтиш і не можеш контролювати себе...

Їжу просто не переносиш на вигляд, їсти не можеш і

не хочеш, через постійний страх. Перехресний вогонь, частина снаряду, що влучила в дівку дідуса і бабуся, величезна діра в хаті і відсутність скла у вікнах. Потім похорон мого дідуса під обстрілом, на кладовищі присутні тільки його сини – мої тато і дядя – з копаками, бо постійно «працює» важка військова техніка. Якщо б щось завадило, довелося б ховати в городі...

Багато можна розповісти, але то не зараз. Рідних війна розкидала по всій Україні і не тільки. Зрозумійте одне, якщо навіть мої бабуся, однієї з яких 84 (!) роки, втекли, попри те, що казали – нікуди не поїдемо, будемо помирати на батьківщині, у зведених власними руками хатах, – то наскільки там неможливо було залишатися. Бідні мої бабуся, дитинство пройшло у війну: страшно, голодне і холодне. А зараз все повторюється для них знов, навіть, страшніше, бо військова техніка в рази серйозніша. Для мене і моєї родини життя зупинилося. Перспективи – лише б вижити...

Дуже погано, що це здебільшого розуміють тільки ті, хто все те пережив. Для інших АТО на Сході – це приблизно те ж саме, що й конфлікт в Іраку – «далеко і не в нас»...

Спочатку жили у родичів в селі Артемівка, але потім почали шукати житло, знайшли і тепер мешкаємо в смт. Печеніги Харківської області. Не можу не сказати, що за цей час зустріли і познайомилися з багатьма людьми, більшість з них – добрі і співчутливі. На добрі тільки і тримається цей світ!

Але були й інші моменти. Наприклад: стоїмо в черзі на отримання виплат в банківській установі, якась жінка –

чоловіку, що підійшов, незадоволено каже: «Та то сепаратистам гроші дають»...

Хочу звернутися до всіх читачів – будьте людьми! Якщо ми тут – то наш вибір очевидний!

Ми любимо Україну і хочемо єдності не на словах, а на ділі. Тут життя продовжується, а там – у гарячих точках – ламаються долі людей, рушаються будинки, інфраструктура, нищаться міста. Там – вдома, ми були кимось, а тут доводиться починати все з нуля.

Вдячні Олені Чудік з родиною за житло і тепло, Ользі та Ірині за допомогу, родичам за первісний притулок. А також благодійним організаціям, які вийшли на нашу родину завдяки інформації, що була надана управлінням праці і соціального захисту населення і селищною радою. Висловлюємо подяку Товариству Червоного Хреста у смт. Печеніги, Міжнародній організації з міграції в Україні, «Центру підтримки і консультацій для вимушених переселенців «Станція Чугуїв»» Чугуївської правозахисної групи за речі, ковдри, постільну білизну, продуктові набори, правову допомогу тощо.

Були б вдома, не було б багатьох потреб, а так вдячні за все!

Молимо про одне: щоб було, куди нам повернутися. Щоб завершилася війна. Миру всім!

Ганна Єнушевська, портал «Права людини в Україні»

Прово і ми

ПОРЯДОК ВІДНОВЛЕННЯ ДОКУМЕНТІВ, ЩО ПОСВІДЧУЮТЬ ОСОБУ

ДОСІТЬ ЧАСТО ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ СТИКАЮТЬСЯ З ПРОБЛЕМОЮ ВІДНОВЛЕННЯ ВТРАЧЕНОГО ДОКУМЕНТА, ЩО ПОСВІДЧУЄ ОСОБУ.

Відновлення або оформлення документів, що посвідчують особу та підтверджують громадянство України, або документів, що посвідчують особу та підтверджують її спеціальний статус, здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері міграції (імміграції та еміграції), за місцем проживання внутрішньо переміщеної особи – тобто, Державна міграційна служба України та її територіальні підрозділи на місцях.

Але нерідко буває, коли територіальні підрозділи ДМС України повідомляють, що поки вони не отримають відповідь з відповідного підрозділу, що видав втрачений документ, зробити новий документ «немає жодної можливості». А оскільки у випадках з ВПО мова йде про підрозділи, які залишилися в зоні проведення антитерористичної операції і зв'язку, як поштового, так і телефонного з ними немає та, скоріш за все, вони взагалі не працюють, то отримати новий паспорт стає неможливо.

Проте правовий механізм для цього є.

Відповідні норми визначено у «Порядку оформлення і видачі паспорта громадянина України», затвердженого наказом МВС України №320 від 13.04.2012 р.

Якщо в результаті перевірок за заявою про втрату паспорта не буде встановлено особу, що втратила паспорт, проводиться процедура встановлення особи, також

особі пропонується надати наявні документи з фотокартками.

За відсутності документів, за якими може бути встановлено особу, з метою встановлення особи за її письмовою згодою проводиться опитування родичів, сусідів або будь-яких інших осіб (не менше 3-х). За результатами їх свідчень складається акт встановлення особи.

Виходячи з обставин документування кожної конкретної особи, під час проведення процедури встановлення особи проводяться всі можливі перевірки за останнім місцем проживання (надсилаються запити до – органів внутрішніх справ, Міністерства закордонних справ України), а для осіб, які документуються вперше, – також за місцем видачі свідоцтва про народження для перевірки факту отримання повторного свідоцтва.

Встановлення особи проводиться протягом місяця, а в разі необхідності проведення додаткових перевірок цей строк продовжується до 2 місяців.

Окремо треба звернути увагу на тимчасове посвідчення, яке на даний момент досить поширене, через втрату паспорта внутрішньо переміщеною особою. Треба розуміти, що тимчасове посвідчення є підставою для отримання довідки внутрішньо переміщеної особи.

Для оформлення тимчасового посвідчення особа подає: одну фотокартку розміром 3,5 x 4,5 см та документ, що

посвідчує особу, яка втратила паспорт.

У разі відсутності будь-якого документа, що посвідчує особу, яка втратила паспорт, у тимчасовому посвідченні вчиняється запис «Оформлено без документа, що посвідчує особу заявника».

Отже, для того, щоб відновити втрачений паспорт громадянина України внутрішньо переміщеній особі потрібно подати письмову заяву про втрату паспорта (бланк повинні надати безкоштовно в міграційній службі) та зібрати всі наявні документи (в тому числі ті, які посвідчують особу). Це можуть бути: паспорт громадянина України для виїзду за кордон, свідоцтво про народження, посвідчення водія, військовий квиток, пенсійне посвідчення, посвідчення учасника ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС, посвідчення інваліда тощо, а також (за наявності) документи, які підтверджують реєстрацію місця проживання (довідка про склад сім'ї або витяг з будинкової книги), копії паспорта громадянина України та інші документи.

Разом з вищезазначеними документами необхідно також надати 3 фотографії (розміром 3,5 x 4,5 см) та квитанцію про сплату держмита або документ про звільнення від його сплати. Банківські реквізити для оплати за цю послугу, зазвичай, знаходяться на інформаційному стенді у територіальному підрозділі Державної міграційної служби України.

Необхідно нагадати, що для вклеювання фотокартки до паспорта при досягненні

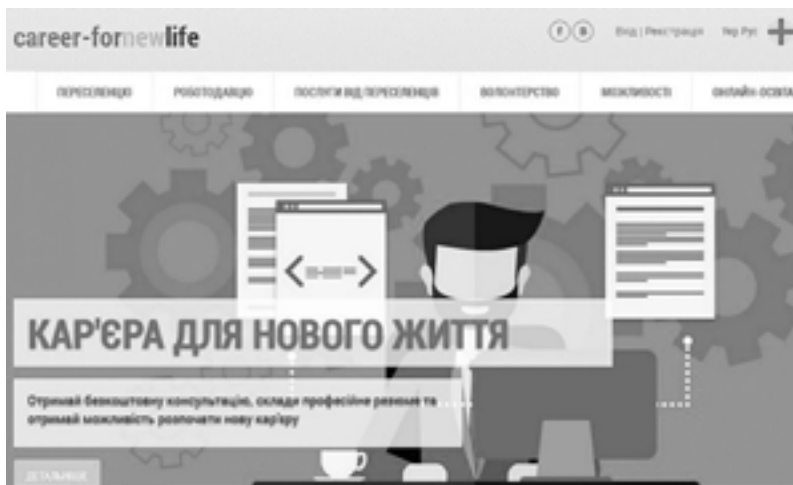
громадянством 25 або 45 років треба звернутися до відповідного підрозділу ДМС України та надати 3 фотографії (розміром 3,5 x 4,5 см) – ця послуга надається безкоштовно.

Якщо особа отримує паспорт громадянина України вперше при досягненні нею 16-річного віку, треба звернутися до відповідного підрозділу ДМС України та надати свідоцтво про народження, 3 фотографії (розміром 3,5 x 4,5 см) та документ, що підтверджує реєстрацію місця проживання дитини (у разі наявності, довідку про склад сім'ї або витяг з будинкової книги) та паспорти батьків. Така послуга також надається безкоштовно.

Пам'ятку підготовлено в рамках ініціативи «Надання правової підтримки внутрішньо переміщеним особам на території Харківської області на системному рівні», що реалізується ЧПГ за підтримки Програми розвитку ООН в Україні (в рамках проекту «Швидке реагування на соціальні та економічні проблеми внутрішньо переміщених осіб в Україні») та Уряду Японії. Даний Проект здійснюється ПРООН за фінансової підтримки Уряду Японії і в партнерстві з Урядом України, регіональною та місцевою владою.

Розбір конкретних ситуацій потребує консультацій з фахівцем в галузі права.

Увага: прцевлаштування!

ФОНД «КАРИТАС УКРАЇНИ» В РАМКАХ ПРОГРАММИ «КАР'ЄРА ДЛЯ НОВОЇ ЖИЗНИ» СОЗДАВ ПЛАТФОРМУ ДЛЯ ТРУДОУСТРОЙСТВА ВПЛ.

На сайті <http://careerfornewlife.com/> доступні додаткові можливості, такі як допомога в створенні резюме, консультація спеціалістів по профорієнтації, розділи, в яких можна пропонувати оплачувані послуги (манікюр, рукоделіє і т.д.). Для

специфіку користувачів, створити позаблизько з підвищенням рівня захисту: личну інформацію можуть просматривати тільки зареєстровані і перевірені роботодавці.

«Лучшего средства войти в сообщество, чем трудоустройство, наверное, не существует. Именно поэтому фондом было принято решение реализовать такой проект по трудоустройству внутренне

работодателей, которые тоже переехали из зоны АТО, фонд предлагает гранты для создания трех рабочих мест.

Учитывая специфику пользователей, создатели позаботились о повышении уровня защиты: личную информацию могут просматривать только зареєстровані і перевірені роботодавці.

перемещенных лиц в тех местах, где они сейчас находятся», – сказала Наталия Малютина, координатор проекта «Карьера для новой жизни».

БФ «Каритас Украины» уже более 20 лет работает в Украине как филиал международной организации «Каритас» с социально незащищенными категориями граждан. С 2014 года основные усилия организации направлены на поддержку ВПЛ. С сентября-2015 начали разработку программы «Карьера для новой жизни», которая включает помощь с поиском работы и выдачу грантов на переквалификацию людей со специализацией, не затребованной на новом месте проживания. Сайт был создан для расширения географии поиска рабочих мест.

«Преимущество нашего сайта в том, что

работодатели, которые регистрируются и размещают свои вакансии, в принципе уже ориентируются на то, что наша основная целевая аудитория – это переселенцы, которые ищут работу», – рассказала Анастасия Лопанова, менеджер сайта «Карьера для новой жизни».

Организаторы планируют публиковать на нем информацию об успешном трудоустройстве пользователей, чтобы их истории служили вдохновляющим примером.

Этот материал был подготовлен в рамках Программы междоуведомительных обменов при поддержке международного медиа-проекта MyMedia журналистом Евгенией Колядой

Харьковский гражданский форум